

På Odden af hans hedenske Sværd

Svartsot

Lejesvend og from lærd var han,
Stormfuldt, lød han flerre herrer,
Gram, grov og mægtig,
Ve dem, der spotted' hans guds ord.

Han lært' dem alt om kristendom,
Den sande' guds evangelium,
Der sættes pris på nåde,
Til den pris havde han ikke råd.
Han fortalt' dem alt om kristendom,
Og hans barmhjertige herre,
Før han sveg dem og stak deres øjen ud,
Med odden af hans hedenske sværd.

Thangbrand hed han,
Den vildfarne spåmand,
Et fredens bud på hans spidse kors.
'Tømmes kan du ej', sagde kongen,
'på Island skal du forkynde om hvidekrist.'
Han tog hans bog og blev af vinden båret,
Og viste synderne hans barmhjertighed.
En mørk morgen gryed' da han kom,
For mange ville bløde på hans torned' krans.

Thangbrand - vis dem vejen

Snart landed' han på Islands strand,
Hvor folk mored' sig med drikkelag og hor.
'Dette duer ej, her er noget at gøre,
Huskes skal dagen, hvor frelsen kom!'

Han sparkede kroens dør ind,
Og tren frem med alvorlig sind,
Som en mand besat af himmerige,
Sporet frem mod de vanhellige.
'Alle her skal høre mit budskab,
Om gud, den mægtige herre,
Eller lide en ussel død,
På odden af mit hedenske sværd.'

Og skjaldene, de så på,
Og grinte over det de så,
Kvad vider om munkens vrede,
Ham uden hår på kinden bred.
Thangbrand loved' løn for haanen,
Til dem alle og enhver;
At spidde deres vantro hoveder,
På odden af hans hedenske sværd.

Der byggedes to bavne, så store og så høje,
Så guderne kunn' dømmes fra himlenes borge,
Da udså Thangbrand den djærv'ste af mænd,
Den drøj'ste bersærk landet kunn' yde.
'Gennem luen må du løbe, så rask du kan,
Det lader sig gøre, det jeg kræver af dig!
Et blus er velsignet af mig og vorherre,
Det andet asernes og vanernes skære.

Gennem mit skal du gå uden men,
Et vidnesbyrd at min gud er størst!
I dit bål kan du brände som var du af halm,
Den gamle enøjede kan dig ej bevare!'

Helskindet kom han gennem asernes ild,
Mens heden fra kristi bål holdt ham tilbage...